

V ÚTROBÁCH DUŠE

Lucia Valigurová

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Lucia Valigurová</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Lucia Valigurová</u>

O knihe

Sú to moje spovede papieru. Papier vás nekomentuje, nekladie otázky, nesúdi. Len prijíma. Zvláštnosťou je, že keď som si prečítala báseň spred desiatich rokov a vtedy som ju vnímala len ako „niečo čo mi napadlo“, teraz v tom vidím oveľa viac. Akoby si na mňa odkaz v nej počkal.

Obsah

V ÚTROBÁCH DUŠE.....	1
O knihe.....	2
Hľadaj seba.....	5
Nezabudnem.....	6
Bezmocná.....	7
Ponorka.....	8
Moja cesta.....	9
Trocha lásky.....	10
Láska.....	11
Dvere do prírody.....	12
Na kríži.....	13
Odpustenie.....	14
Ďakujem.....	15
Bolo a bude.....	16
Sirota.....	17
Tak už dosť.....	18
Kvet nádeje.....	19
Odkaz pesimizmu.....	20
On a ona.....	21
Na rozlúčku.....	22
Vtedy na križovatke.....	23
Malicherná.....	24
Neverím.....	25
Nočná.....	26
Kam to speje.....	27
Po 22:00.....	28
Balada.....	29
Charakter.....	30
Flavierovi.....	31
Chcem.....	32
Chcem viac.....	33
Priateľstvo.....	34

Som tu pre teba.....	35
Naša chvíľa.....	36
Dôkaz lásky.....	37
Útržky.....	38
Len láska vie.....	39
Úzkosť.....	40
Born to be wild, alebo pár pravidiel.....	41
Tí, ktorí prídu.....	42
Bolesť.....	43
Zbohom.....	44
Démon.....	45
Ktovie prečo.....	46
Jedinému.....	47
Nájdenny Stratený.....	48

Hľadaj seba

Sklonené hlavy, mlčaním pokryté

ego už prerástlo.

Márne už výčitky, aj tak sú zložité.

Pohľadaj seba. Viera je víťazstvo.

Usmej sa na dušu ako do zrkadla,

vidíš tam zázrak? Neľahká úloha.

Neustúp zlobe, aby ti neukradla

to, čo si dostal od Boha.

Len v sebe nájdeš oporu,

akú ti nikto nedá.

Len svojou silou pokoríš,

umelé zhnité kréda.

Nezabudnem

Nezabudnem...
Nezabudnem milovať,
láska nemá konečnú.
Ani keby lásky bolesť
vyhlásili za večnú.

Prúdom tečie láska zo srdc,
žiaľ, márne sa vylieva.
V popraskanej pôde vášní
iba zrnko dozrieva.

Iba jedno, viac ich niet.
Prediera sa ťažko.
Zrnko láskou živené
a chránené páskou.
Páskou ľudí dúfajúcich,
popísanou párom viet.

Tých, čo ešte nezabudli,
ako sladko chutí.
Ako krásne hreje
a k čomu nás núti.

Nezabudnem...
Nezabudnem na jej chuť.
Ako krásne páli
A so mnou tí nezabudnú -
- tí, čo milovali

Bezmocná

Čo ma to ťaží...?
S tým sa nevyrovnám,
pocit tak bezradný.
Že vraj viac nemôžem,
môj svet je bezvládny.

Postrádam silu meniť chod vecí.
Mám slabosť. Ach, nezmením.
A to ma bije,
neznesiem bezmocnosť.
Hľadám tú studňu,
kde sila pramení.
Mať prameň nekonečný,
a radosť ľudí zvečniť.
A ak nie, ak je to mimo síl,
tak aspoň z metra spraviť 10 míľ.
Ako byť v klietke, keď neviem pomôcť,
ako mať veľkosť mravca.
Radšej si zahrám hru na odvalu,
ako hrať hru na zúfalca.

Ponorka

Mám ponorkovú chorobu zo sveta,
stáva sa zo mňa vták, čo nechce lietať.
Stereotyp a ruská ruleta, musím deň zmeniť - inak odmietam....

Každý deň stále to isté,
počúvať tie reči kyslé.
Zas mám chuť niečo rozbiť.
- to isté, tak čo mám robiť?

Nie! Nemám dosť vecí na rozbitie, musím nájsť návod na prežitie.

Spraviť si rozvrh života?
To je jak búchať hlavou do plota.

Tak sa mi vidí - C je správne,
nemusím rozbiť, ani rozvrhnúť.
Stačí, keď splním túžby dávne.
Musím tú ponorku zavrhnúť.

Moja cesta

Zelené lístie s vetrom sa hraje,
plieska a plachtí.
Pokojne hľadím, aj pre mňa vlaje.
Strom hrdo vztýčený hlása mi pohodu,
odháňa ilúzie.
Nechcem už nikdy sledovať šťastie cez žalúzie.
Pohľadím dušu ráno i večer,
aby sa pozviechala.
Nech som raz hrdá na to, čo dala
a čo zanechala.
V rytme života tvorím si kroky,
odpustím prešľapy.
V rýchlosti času, keď plynú roky,
keď plynú etapy,
chcem zastať a počuť srdce plesať.
A vedieť, že sa netrápi.
Nájdem si chvíľu iba pre seba,
objať sa s trávou, pozdraviť vtákov.
Vtedy mi nič viac netreba,
keď sledujem divadlo mrakov.

Trocha lásky

Požičaj mi trocha lásky,
čo schovávaš v dlani.

Nech vyhladím ľuďom vrásky
v tichu, po zaspaní.

Nie pre seba pýtam. Už som si schovala.

Ale som z nej vzala a trochu rozdala.

Tak mi pomôž s trochou lásky,
pošlime ju do slov.

Nech zhodíme z tváre masky,
ktoré žili zo snov.

Láska

Tajomná sila, čo duše spája,
tá istá sila, čo s nami máva,
otvára srdcia, rozdáva šťastie.

Ten, kto ju získa, na duchu rastie.

Ona tu nevznikla, človek ju nestvoril.

Nebol to ten, čo o nej len hovoril.

Nie je to hmota, čo sa dá deliť.

Nemôže úžerník v prospech ju meniť.

Len popros a čakaj. Sama ťa nájde.

Neboj sa! Má krídla, tá všade zájde.

Ona ťa opantá, odľahčí myseľ.

Aj mňa už dostala :). Fakt, má to zmysel.

Tajomná sila, čo duše spája,
tá istá sila, čo s nami máva,
sa Láska, pojem vznešený,
nemôže strácať na Zemi.

Dvere do prírody

V zápase dní vážim si pokoj, tak drahý.

Pri starom pni sledujem hviezdy
a mier Mliečnej dráhy.

Vychutnávam svoju chvíľu,
zavolám si moju vílu
a pozdravím stromy.

Nasýtím sa vôní a slobody lesa,
napijem sa vetra.

Tam všetko smie sa.

Počujem orchester Zeme a vody.

Sledujem život, kde nie sú náhody.

Som tak blízko a predsa tak ďaleko.

Strážim si dvere, dvere do prírody.

Na kríži

Vieru ti ukrižovali,
zobrali posledné, čo ťa tu držalo.
Nádej ti ukradli.
Bahno ti sklamaním z reťazí padalo.
Pocit potupný vtĺkli ti do srdca,
až sa ti zachvelo,
a horké slzy pálili tvár.
Zrada ti kvapkala na čelo.
Mal si chuť zahodiť to, v čo si veril,
mal si chuť nadávať,
zuby si ceril. Zašliapli istotu.
Tú tvoju prostotu,
predsa tak zložitú,
bohatú na pocit,
a k duši prišitú,
zdanlivo naivnú, uznali za vinnú.
No ty im odpusť, lebo nevedia čo činia.
Dogmy im chutili, no pravdu neznásilnia.

Odpustenie

Pre krehkosť duše nebudem kliať.
Odpustím, pochopím.
A trpkosť myšlienok nebudem siať.
Svetlo na dlani a oheň v srdci založím.
Nebude vody, čo ho zahasí.
Teplú dlaň na čelo položím.
Vždy budem s tebou, v každom počasí.
Oko za oko? Nie! Lásku za lásku.
Načo vždy pokladať tú istú otázku:
„Prečo? A prečo?“ Nič nie je náhoda.
Máš to, čo žiješ. Odveká dohoda.
Privoniam kvetom odpúšťania.
Nazbieram kyticu do nádoby.
Každému s pokorou bez zmýšľania
dám jednu kvetinu do zásoby.

Ďakujem

Daj sa mi spoznať Bože, prosba duše znela.

Keď schli prúdy slz a kropajú z čela.

Znamenie že si, že ma ochraňuješ.

Prosím ťa, Bože! A či ma miluješ?

Jedna z ciest viedla k tebe, môj tichý priateľ.

Keď som Ťa s láskou volala, veľakrát prišlo dojatie.

Ten pocit vďaky, keď prišla odpoveď.

Tá radosť, že si vypočul moju spoveď.

Nelipnem. Pokojne počkám. Už som to odovzdala.

Azda aj potrvá, kým za mňa vyprosíš, čo som napáchala.

Otváram srdce, dlane, celá sa odovzdám.

Ďakujem zo srdca, že dnes už Boha poznám.

Bolo a bude

Keď sme boli dvaja jedno telo, keď to medzi nami silne vrelo,
keď sme mali pocit, že sme si súdení,
ostal si náhle zmätený...bez ženy.

Cítil si prázdno, cítil si sklamanie,
bolo to bezduché, bezmocné zlyhanie
krásneho puta, čo sa vám pretrhlo,
teba to náhle prikruto odvrhlo.

...A čakáš lásku, čo príde jak hviezda z oblohy.
Veríš, že rana, čo vznikne, časom sa zahojí.
Sú chvíle krásne i chvíle, čo skolia ťa v kolená.
Dúfaš a otváraš náruč, keď stojíš pri dverách.

Dúfaš, lebo len dúfať sa oplatí?
Kde sú tí, čo len dúfali, a kde sú ostatní?
Čakáš, lebo len čakať ťa nezborí?
Láska je choroba, to sa len hovorí.

Sirota

Zúfalo sa vlečie nocou mala zmoknutá sirota.

Vonku zima, fujavica, kus šedého života.

Vlasy vetrom rozhádzané, šaty blatom ufúľané.

Konečne je v dedine, úbohé a nevinné.

Ľudia z hnusu tváre halia a dievčatko líčka pália.

Spoza vlasov vykúka pár úprimných očí,

vietor prúdom zafúka, ona bosá skočí.

Doráňané nôžky bolia, hlad ju iste trápi,

neprosí však nikoho, iba sa chce napiť.

Nevraživé pohľady bodajú jej srdce,

prečo nik ju nechápe, veď stratila slnce!

Našla sa však dobrá duša, drobnou rúčkou pohnúť skúša, do chalúčky odnesie.

Zohriala a nasýtila. Sirôtku už nemárnila čas blúdením po lese.

Tak už dost'

Keď je deň ako sen, začne sa piesňou v hlave.
Keď máš ten pocit zmien a si rád, čakáš, čo sa stane.
Úsmev ti na pery vbehne nečakane.
Nevadí, že je mráz, že je hic, či všetko upršané.
Nevadí, že ťa zas kamarát hlúpo klame.
Nevadí, že sa nič nedarí, veď aj to sa stane.
Mám taký stav, neriešim, nechám to, nech to pláve.
Čas, ktorý mám, musím žiť, nechcem ním mrhať.
Stresovať, báť, vlasy si trhať.
Čas, ktorý mám... chcem sa smiať, túžim steny búrať.
Mám v sebe silu, doteraz v tieni bola.
Strach, nátlak, stres, to on ju tam schoval.
Mám v sebe zbraň, už sa ňou nebránim.
Tak len pod', zaútoč, úsmevom ťa raním.
Tak len pod', ty, čo chceš strachom tasiť,
tak len pod', ty, čo ma chceš do múk vrátiť.
Vystrelím a šípom úsmev bude. Ty len plač,
ja budem v klúde.

Kvet nádeje

Podme chápať svoje vnútro,
podme spoznať čo je v ňom.

Je potrebné naučiť sa
odpovedať príznakom.

Je to búrka. Je to žiaľ,
melanchólia či túžba?
Chceme často odísť v diaľ,
no zákony v nás krúžia.

Ako dravé vtáky nad korisťou,
ako výčitky nad hlúpym činom.

Prečo sa musím podriaďiť?

Povinnosť vybiť,
slobodným klinom!

Túžim, po čom túžiť nesmiem,
láka ma svet tak vzdialený.
Chcem zažiť to, čo zažiť neviem.
Neskrotná vášeň vo mne pramení.

Spontánný úlet, divoká láska,
spriaznená duša, slobodný svet.
Abstraktná ruka ma vo sne láska,
vkladá mi do vlasov zelený kvet.

Odkaz pesimizmu

Kto si ty, že nás uzemňuješ?
Kradneš pocity a ponižuješ.
Počuj! Kto ti dal to právo ničiť?
Veď ty sa tešíš, keď my sme v...

Tak ja ti drahý pesimizmus, seriem na tvoje ciele.
Ja si tu budem vyberať, nie čierne, ale biele!
Nie tvoje biedne postoje, po ktorých každý zúfa.
Už sa postavím za svoje, fajn, tak už si trúfam.

Mením si to, o čo sa snažíš,
staviam si labyrint a v ňom niť.
A tebe milý pesimizmu,
ostane iba holá riť.

On a ona

Chcela by som vidieť do srdca, nakuknúť do mysle.

Lebo keď niečo hovoríš, nemusím poznať zmysel.

Iné je všetko povedať, iné je pravdu schovať.

A tak by som si želala, mať taký ostrý pohľad.

Mať zrak, čo vidí do duše, nos čo cíti klam.

Aby si ty bez Venuše, neostal nikdy sám.

Venuše vie sa odomknúť, ukázať pravý cit.

Tí z Marsu azda nevedia, majú pred citmi štít?

Keby sme štíty roztopili našim pochopením,

tí z Marsu by nás cenili nežným pohladením.

Je cesta trnistá, čo vedie ku Venuši,

Venuša zasa neistá...možno len niečo tuší.

No kde sa stretnú, tam je raj, tam sa už chápu skvele.

Venuša dala pochopenie, Marťan dal citom dvere.

Na rozlúčku

Odišiel si.

Bolo to náhle, nik nebol pripravený,
myslím, že ani ty.

Bola to rana - veľmi nečakaná.

Nedá sa bolesť vyjadriť, nik nemá také kvality.

Odišiel si.

Bolí, že som nestihla to posledné.

Toľkokrát v mysli - o to viac dôsledne.

Lúbim ťa!!! to som chcela.

Čas mi už nedovolil.

Najväčšia bolesť prebolela, ty si ma vtedy oslovil.

Nebol si ako ostatní, bol si len energia.

Neviem kto z nás bol zdesenejší, ty alebo ja

Že vraj si blúdil v tomto svete dlho.

Asi ťa trápilo pár malých dlhov.

Dal si mi šancu rozlúčiť sa. Vďaka!

Len naše duše hovorili o to úprimnejšie.

Potom si odišiel o to pokojnejšie.

Posledná slza s úľavou ťa odprevádzala.

Viem kam si išiel, už som doplakala.

Dva svety paralelné, tak blízke a tak vzdialené.

Vtedy na križovatke

Ach, už mi je smiešne, riešiť tie isté spory.

Už len ten pohľad za všetko hovorí.

Buď ticho!!! nevrav nič!!!

V mysli mi od hnevu plieska bič.

Ideme ďalej, ďalšia križovatka,

viem čo ti vrta v hlave.

Trochu ma zobralo, čo si mi povedal -

pocit jak sklúčená dolu na podlahe.

Možno si nechcel, len tak vyletelo.

- Tak nekrič!!!

- Prepáč mi.

- Mňa to zbolelo.

Nemusím cítiť ani dlaň na tvári, aj slovo zaštípe, ak sa to podarí.

Zase je pred nami kľukatý deň.

Myšlienky plynú, každá inou stranou.

Jedna je v cieli - „Nasrať zas na to!!!“

a druhá hovorí - „I love this man“.

Malicherná

Máš úsmev na perách,
dúfam, že pre mňa.
A isku v očiach.
Počujem v ozvenách, ako sa smeješ,
aj zvyšky tvojho tieňa.
Vnímam tvoje slová,
no nepatria mne.
Ani len pohľad.
Myšlienka nová rodí sa v tme.
Začal sa obrad.
V úvahách na dne
zabíjam obeť,
vraždím tvoj ideál.
A čakám odvetu.
Zablúdil pohľadom na moju zamáknutu tvár.
Vidíš ma nadchnutú obradom, nemáš rád svár.
Aj pár slov si venoval,
v podobe výčitky? alebo.....
Dávam ti najavo, že sa mi málilo,
keď si ma nevnímal,
a to ma páľilo.
Už nechcem bojovať o pozornosť.
Opriem sa o vnútro.
Pre tvoju nepozornosť.
A túto spoveď nikdy neuvidíš,
kým sa mi máli.
Kým moje malé sebecko,
z tej trochy lásky žiari.
Viem ti to povedať.
No je to zložité.
Tak ako táto spoveď.
Ako zrkadlo rozbité.

Neverím

To, čo chcem, to čo môžem, čo by sa malo,
rozmyšľam, či by sa spojiť dalo.

Túžba je zver, čo hádzu do klietky,
ona sa bije a hľadá kľúče.

Neverím v srdce vždy vlúdne a vrúcne,
a ani na to, čo by sa len smialo.

Neverím v toho, čo v nič nedúfa,
a ani v zradu na vlastný účet.

Kto túži, ten dúfa, kto dúfa, ten má.

Aspoň tú nádej, ktorá je hluchá,
aspoň tú radosť z pekného sna.

Nočná

Náhle ma premkla samota,
hoc nie som celkom sama.
V očiach mi blúdi clivota,
taká nevítaná.
Sledujem dym z poslednej cigarety,
tak ľahko stúpa nahor,
ako z nej ubúda...
Ja som jej vrahom.
Opustená.....
hladká ma dlaň noci,
zasnúbená s nikotínom,
som v jej čiernej moci.
Zavrieť oči a zobudiť sa ráno,
nech sa opäť slnko stane mojím pánom.

Kam to speje

Svet blúdi v hlúposti,
ilúziou odetý,
a láska v skúposti nehľadí na deti.

Pravda sa zakráda,
nechce byť nájdená,
hrdosť sa okráda,
už nie je vznešená.

Ten, čo vidí veľa,
ten je najviac slepý,
a kto môže konať,
tak ten v hanbe drepí.

Svet blúdi v hlúposti,
nezdarom odetý,
a láska s istotou,
nečaká na deti.

Po 22:00

Teraz, keď spomínam, núti ma usmiať sa.

S úsmevom si líham, cítim tie objatia.

Aj po toľkom čase, stále po nich túžim,
s takou istou láskou, vo vlasoch ti krúžim.

S takou istou láskou do očí ti hľadím,
s istotou a nehou po tele ťa hladím.

Roztopašná slza, zo srdca mi steká,

je teplá a smelá,

už čaká len deka.....

Deka a na nej láskavá ruža.

Vďaka ti, Bože, za tohto muža.

Jemu sa oddať telom i dušou,
nechať sa prebodnúť láskavou kušou.

Balada

Stála na útese, bujnom a zelenom,
hľadela na vlny v mori rozbúrenom.
Vietor jej všade šantil, aj pod šatami.
Hovorila srdcom len so zvieratami.
Pálila ju krutosť ľudí, bála sa ich slova.
Chodievala k útesu, iba tu sa schová.
Stála na útese, odľahlom a tichom.
Posielala odkaz lásky, raz slzou, raz vzdychom.
Stála na útese, voda ju volala.
Sľubovala lásku, ktorá neopúšťa.
Ona ju prijala a vodou sa stala,
spoznala lásku, ktorá zlo rozpúšťa.

Charakter

Charakter krivý sa na nás škerí,
na zhnitej košeli má zlatý frak.
Falošným prstom už na nás mieri,
na tácke dôvery zahasí špak.

Mädlí si ruky, kde sa zas usadí
prediera horlivo v dave.
Ako sa zdá, tomu nič nevadí,
zakotví v každom prístave.

Drzo ti šplechne kus falše do očí,
žerie jak kyselina.
Charakter krivý svetom sa potočí,
brudný jak žaburina.

Flavierovi

Poznáš tie chvíle, čo žijú aj bez slov,
úvahy stretnú sa na polceste.

Nemusíš vysloviť, stačí len pohľadom
pozdraviť myšlienky v manifeste.

Poznáš tie chvíle,
keď sa nám smiechy zrazia.

Pohodu pri pive ani slová so silou kopije nevyvražia.

Poznáš tie chvíle, keď úsmev vystrieda vážnosť.

Názory meníme, s ochotou prijímame sťažnosť.

Spoznávaš človeka. Humánne staviteľstvo.

My sme si vystavali spoločné priateľstvo.

Chcem

Chcem si s tebou spievať piesne,
na gitare hrať.

Chcem mať tvoje dlane v mojich,
chcem sa s tebou smiať.

S tebou sa chcem flákať mestom,
s tebou skákať cez mláky,
s tebou sa chcem vydať cestou,
s tebou zbierať slimáky.

Iba s tebou sa chcem nudiť,
iba s tebou zaspávať,
iba s tebou sa chcem budiť,
iba teba napájať.

Ty si ma vždy verne ľúbil,
ty si ruky ohrieval,
ty si splnil, čo si sľúbil,
ty si so mnou dospieval.

Spolu prešli dlhé míle,
aj pár slz sme preliali.

Bola som to malé, roztomilé.

To, čo potom zakliali.

Ja som sa ti zvykla snívať,
keď si ešte netušil....

Do môjho sna prišiel bývať,
každú noc. No nerušil.

S tebou chcem lenivieť doma,
v tvojej mysli listovať,
z povinnosti krotiť vášne,
s tebou sa chcem milovať.

Chcem viac

S tebou chcem ležať na lúke
a vidieť v mrakoch symboly,
s tebou chcem odolať ponuke,
či zdieľať výhry z tomboly.
Teba chcem držať za ruku,
keď tvoja duša bude chromá.

Dávam ti láska záruku,
že nie som nevidomá.

Tá tvoja, moju dušu vidí,
a v nej si nájde oporu,
spolu sa budú objímať,
opreté o závoru.

Priateľstvo

Zažiť to opäť s nimi,
pri jednom stole.
Vedieť, že sú tam aj tí,
čo sú už hore.
Pocit z blízkosti priateľa,
keď zrinčia naraz krígle,
vtedy už nechceš veľa.
Zažiť tú vzácnu pohodu,
potiahnuť z fajky mieru,
podpísať dymom dohodu
a utvrdiť si vieru...
všetci za jedného -
- a všetci to vedia.
Jeden je jeden ochotný vstať,
aj keď všetci sedia.

Som tu pre teba

Neboj sa, prekonáš všetko zlé,
kríza sa vytratí a nechá odkaz:
„Dávam ti šancu a priestor na iné,
a trochu času - to ako dôkaz.“

Som tvoja opora a znesiem veľa.

Som tvoja vŕba i cesta do cieľa.

Ponúkam teplé rameno
a pocit šťastia zámenou.

Budem ti zmývať horké jarky z tváre,
a dávať teplo do srdca,
aby si vyhnal, čo cítiš práve.

To moja obeta rastúca.

Odhodím ego, vystrieda ju ona,
vidím, už ruka trasúca,
bije do odvahy zvona.

Naša chvíľa

Ešte len myšlienka a už sa usmievaš,
vieš, čo sa stane.

Razom sa samote škeríš a vysmievaš.

Mokrí a šťastní šantíte vo fontáne.

Utekáš pohľadu, to len provokuješ,
vieš, že sa pozerá.

To len tú nádhernú chvíľu naťahuješ
a on si tvoje krivky prezerá.

No ty ho prichytíš,
rumenec vybehne na líca.

Lichotí.

Pohľad však šľahá jak palica.

Nevnímaš, jak baží po kvapkách na tvojom tele, túžiš len chytiť mu ruky - už od nedele.

Z vlasov ti zbehla kvapôčka, gúľa sa po tvári.

Využil.....získal už trofej!

Vedel, že tvár sa ti rozjarí.

Dôkaz lásky

Keď mám dýchať, tak len s tebou,
úprimne pod holým nebom,
vymieňať si bozky vášnivo,
nalievať si pravdu a víno.
Nech je táto báseň dôkazom,
naša láska patrí len nám dvom.
Ťažko je lásku vysvetliť,
a ešte ťažšie vyjadrovať.
Až keď ti srdce vykvitne,
budeš ju vrúcne obhajovať.
1000x poviem Milujem Ťa,
cítim však, že to nestačí.
Nech spôsob, akým sa ti dávam,
ti moju lásku naznačí.

Útržky

1.

Mrazivé Slnko na nebi vášne,
svieti, no nehreje.
A je to zvláštne,
teraz ma hrejú nádeje.

2.

Ožili túžby dávne,
musím ich dotvoriť.
Šťastena klope...idem otvoriť.

3.

V dave a predsa sám.
Sám, predsa stratený.
Stratený v dave.
Len sám a zmätený.
Zmätený v dave,
v dave opustený.

4.

Zastav sa! Človek...ak ním ešte si.
Pozri sa do seba, aké nájdeš sny?
Pozri sa dokola!!!
Ty skaze pomáhaš.
Príroda volá....
Ústa jej zatváraš.

Len láska vie

Bojím sa noci, keď ma má v moci reťaz snov.

Bojím sa rána, keď brána pustí hŕbu slov.

Bojím sa samého dňa - ako zo starého pňa chcú pekný strom?

Dobre je vtákom, nemajú zákon, nemajú cieľ.

Dobre je včelám, tie majú elán, krídla a peľ.

Len láska vie, ako mi je, keď som s ňou.

Ona ma učí, niekedy mučí, no je mi cťou.

Úzkosť

Úzkosť ťa núti schovať sa,

ukryť sa pred svetom.

Bojíš sa slnka, zúfaš

a utekáš pred letom.

Už nepoznáš lásku, necítiš.

Rozprávaš holubom.

Žiješ vraj inak, samotne,

vyhýbaš sa ľuďom.

Tvoja tvár dlho sa nesmiala, oči sa neleskli.

Bôle ti stále pribúdajú, čo neľúдне týždne ti priniesli.

Sklamaný druhom, nedotknutý láskou,

zmorený životom, zase s novou vráskou.

Zamkol sa do ticha, uväznil do žiaľu.

Čas mu už netiká ani netyká.

Už cíti úľavu.

Born to be wild, alebo pár pravidiel

Odsúdený na lásku,
uväznený v kráse,
prekliaty šťastím,
predurčený spáse.

Mučený poznaním,
v rozvoji prudkom.

Váhavý k dobru
a vzácnym skutkom.

...sa človek na Zem narodil.

Krotený milotou,
sýtený voskom.

Trestaný citom
horúcich bozkov.

Zrodený v slobode
s najvyšším cieľom.

Prijať pár pravidiel
s láskou a mierom.

Tí, ktorí prídu

Ľudia prichádzajú a odchádzajú.
Ako moji muži, ako tí, ktorých som vyhnala.
Ako tí, ktorých som poznala, no nespoznala.
Tí, v ktorých som dúfala, v ktorých sa sklamala.
Ľudia chcú, len nevedia. Keď vedia, už nechcú.
Ako moji muži, ktorí chceli. Ale ja nie.
Ako tí, ktorí prehliadali, moje zlyhávanie.
Tí, ktorí vnímali moje nevnímanie.
Ľudia sa snažia, no neveria.
Ako moji muži, ktorých som páčila.
Ako tí, ktorých si vážila, ktorých otrávila.
Tí, ktorí mi dali meč, ktorých som popravila.
Ľudia sú všade a nikde.
Ako moji muži, ktorí bdeli keď som spala.
Ako tí, čo spali, keď som nariekala.
Tí, ktorí len prídu, ktorých som nečakala.

Bolest'

Bolí ma duša, nie telo.
Bolí ma väčšmi, keď je tma.
V tme vidím akoby horelo, pálim v nej démonov sna.
Len horia, no nezaniknú, kým ich Ty nezabiješ.
Ja ich len živím, no tebe neuniknú.
Naivne topím ich v alkohole, je mi tak krásne ťažšie.
Strácam sa v poslednej kapitole
v Knihe pre moje šťastie.
Myšlienky tichnu, oči meravejú.
Vlhnú jak ruky, čo stále lejú
démonov, kvíliacich z alkoholu.
A kvapka bolesti stretá sa s kvapkou etanolu.

Zbohom

Každá minúta tvojho mlčania
bola hodinou môjho zúfania.
Dnes moja duša mizne - bez teba.
A keď ťa necíti...som hviezdou bez neba.
Bolí ma tvoja láska.
Bolia ma sny, aj každá vráska,
ktorá sa z teba zrodila.
Tak budem pykať, že som ťa ľúbila.
Vo svetle smutnej, stečenej sviece
sa leskne čierny tuš.
Zanechá spoveď chorej duše...
... „mal si byť jediný muž“
A čierne písmo kropia kvapky krvi,
červený lem zdobí trpké „ZBOHOM“
...posledný ston...
Pre moje srdce si bol ty prvý.
Teraz už budem s Bohom.
Už mi hrá zvon.

Démon

Nepoznaný sen v prázdnej noci,
pochybný známy a iní cvoci...
Depresia, stres a nechúť k ránu,
myšlienky na pax a druhú stranu.
Živý prúd vystriedal smútok a strach,
nedýchaš lásku, dýchaš len prach.
A s novým teplom, novej ilúzie
sklamanie zahrá na perkusie.
Tak ďalší sen v prázdnej posteli,
a ďalší deň v nočnej košeli.
Dlane sa súchajú o teplý čaj,
sledujúc búrku - tvoj temný raj.
Nevnímaš to, čím iní žijú,
Ty žiješ tým, čo iní len pijú.

Pohľad na šťastie skreslený bolesťou,
lúčiš sa pomaly smrteľnou nerestou.
Bič úzkosti šľahá túžby utopené v liehu,
kde mĺkva duša blúdi a hľadajúc nehu,
upadá do trýzne. A snaží sa prežiť,
no sila už mizne.

A čas sa kruto vyškiera.
Pri pohľade do taniera, kde miesto voní
hrajú skazy,
a chuť pritom zamdlieva,
skúšaš povzniesť svoje prázdno nad
hodnotu haliera.

Bizarný svet, kde nachádzaš sám seba bez prevleku.
Kde vnímaš svoje šťastie ako vzácny oheň v praveku,
sa stáva твоjim domovom.
A ty plný apatie začínaš žiť po novom.

Ktovie prečo

Tak plytké ľudské tendencie nevnímať orchester snov.

V dejinách zachytiť kadencie,

keď kvíli posledný kov.

Ten, čo sa nerád topí ostatných ponára.

Zo svinstva tvorí si kopy, a keď sa borí,

chytá sa konára.

Vo vlastnom hnuse stráca identitu.

Malígny tumor spoločnosti,

v tkanive ľudstva hľadá stabilitu,

zapúšťa korene neprávosti.

Jedinému

Núti ma, no nechcel. Nevie že...
Láskou ma primäl vstúpiť za mreže.
A som tam šťastná, v jeho väzení.
Rozkoš si žívím v jeho prameni.
Vyviera, vlaščí, hladí, šepká...
"Ien ty si moja, ty moja štetka"
A s takou nehou. Krásne slová.
Tak ma už zatkni. Znova a znova.
Sledujem jeho ramená, keď ma tak...
drží ma pevne, keď ma ľúbi.
Budeš tu navždy? Chcem. Tak mi sľúbil.

Nájdenny Stratený

Nájdenny Stratený dotkol sa duše, keď ťa nečakala.

Nádherne zmätení, smutní a spriaznení.

Chceš sa ma dotknúť, aby som neplakala,
sme však tak vzdialení.

Poznám ťa, bol si môj, je dávno, čo som ťa milovala.

Vesmír nás rozdelil a hodil času.

Iné si ľúbil a ja sa iným venovala.

Vzlietli sme k hviezdному jas,
kde si ma opustil, kde som ja zabúdala.

Teraz môj drahý Nájdenny Stratený, čas je iný,
svet je zlý a láska ľahko braná.

Môžem ťa ľúbiť len s pocitom viny
alebo vyjsť, kým nepadne brána.

Neviem čo príde, bojím sa vzoprieť toľkým rokom.

A keď sa spojíme, či mi neodletíš.

Či sa len unášať života tokom
a na moje volanie nikdy už neodvetíš.

Kto si dnes, Nájdenny Stratený, mám byť tvoja?

Pánom sú hviezdy, pánom je čas,
pokorne počkám, kým sa nám rany nezahoja.